A°. 1840. ZONDAG DEN

N°. 84. 18den OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 15 October 1840.*
Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: NICOLAAS HERBERT en ANNA WILHELMINA MARTIN.
En
PETER ACHATIUS BRUGGEMANN en ELISABETH MARIA BURGER; alle alhier woonachtig.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
P. FAERBER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, Z. M. Transport-Schip *MERWEDE*, onder bevel van den Kapitein Luitenant ter Zee W. STORT, van Helvoetsluit; hebbende 46 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 14den, het Schip *Maria Frederica*, Kapt. Klaas Boeles de Weerd, naar Amsterdam; lading: 356 vaten Suiker, 139 balen schoone Katoen, 31 balen vuile dito, 12 balen Cacao, 21 puncheons Rum en 39 ps. Hout.

Idem, de Engelsche Schoener *Lady of the Night*, Kapt. J. J. Marschall, naar Demerary.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de laatste Hollandsche Couranten.*)

NEDERLANDEN.

NIJMEGEN, 23 *Julij.*

Bij de oefeningen, die door de alhier in garnizoen liggende mineurs en sappeurs, gewoonlijk jaarlijks op het veld worden gehouden, is, dezer dagen, bij het graven van een der sappen, op den Hunnerberg, eene ongemeen zware steenen kist gevonden. Toen de dikke steen, die als deksel op dezelve lag, was weggenomen, ontdekte men in de kist verscheidene beenderen, asch kruikjes, traan of reukfleschjes, ringen en andere versierselen, waarschijnlijk een en ander uit de tijden der Romeinen afkomstig. Genoemde voorwerpen hebben misschien voor den kenner en verzamelaar van oudheden eenige waarde en zouden welligt eene plaats in eenig muzeum verdienen. De luitenant van der Meersch is bezig met van eenige der gevondene voorwerpen teekeningen te maken.

WADDINXVEEN, 24 *Julij.*

Jongstleden Maandag, den 20sten dezer maand, werd door het opsteken van roode doeken op stokken, het sein gegeven, dat er oproer zou ontstaan door de zwartmakers, werkende onder directie van het Syndikaat, in den drooggemaakten Zuidplas in Schieland. Al spoedig verzamelde zich dit volk aan hoopen bij elkanderen, en dwongen door wreedaardig toegebragte slagen en onder bedreiging des doods de nog anders denkende zich met hen te vereenigen, met last om niet weder met het werk aan te vangen, voor dat hun meerder loon voor het zwart maken der gronden was toegezegd geworden.

De gewone politie ontoereikende zijnde om een aantal van ongeveer 1200 revolterende werklieden tot rede te brengen, zoo riepen de publieke autoriteiten van Zevenhuizen en Waddinxveen de hulp van de militaire magt in, tengevolge waarvan Dingsdag reeds een vijf en twintigtal infanteristen van het garnizoen uit Gouda, te Waddinxveen arriveerde, welke den volgenden dag door 36 kurassiers van het garnizoen uit Leiden werden ondersteund. Deze magt werd evenwel beschouwd niet toereikende te zijn om iets afdoende te ondernemen, en besloot men Woesdag om het geheele garnizoen uit Gouda te doen aanrukken, hetwelk Donderdag 'smorgens (nadat de schutterij aldaar was te wapen geroepen) arriveerde.

Door deze magt ondersteund, kon men de toegangen naar den polder afzetten, en nu werd aan het werkvolk te kennen gegeven »dat men besloten had, om het loon »van vijf en dertig guldens per bunder voor »het zwart maken der kleigronden, tot »veertig guldens te vermeerderen (de ligtere gronden pro rato), en dat aan allen »die voor dit geld wilden werken, de toegang naar den polder niet zou worden »belet, onder belofte van bescherming »der militaire magt tegen de kwaadwilligen, terwijl aan diegenen, welke voor »dat geld niet wilden werken (geene ingezetenen van de opgenoemde gemeente »zijnde), werd aangezegd zich onverwijld »te verwijderen." Ten gevolge hiervan zijn de werkzaamheden in den loop van dien dag nog hervat, en is dit tumult, hetwelk in de naburige steden zoo veel opspraak maakte, als geeindigd te beschouwen, zonder dat men daarbij eenige menschen levens te betreuren heeft gehad.

UTRECHT, 29 *Julij.*

Gisteren avond kwam een onzer stadgenooten, de heer J. H. F. van Munster, met zijne vrouw en kind in eene chais van Hilversum rijden, toen tusschen de stad en de Blaauwkapel het paard door een hond schrikte en op eene zijde sprong waardoor het rijtuig omsloeg en in eene sloot stortte. De vrouw wist uit het water te komen en ook haar kind te redden. In de duisternis, en zonder eenige hulp, zocht zij haren man; zij haalde het paard en chais uit de sloot, doch vond haren echtgenoot in de modder verstikt.

BELGIE.

BRUSSEL, 24 *Julij.*

Men zegt dat een Belgisch-Hollandsch Huis van Commercie bij ons gouvernement concessie heeft aangevraagd tot het daarstellen eener telegrraaf-linie met dag- en nachtseinen tusschen Oostende en de Nederlandsche grenzen, en dat het gouvernement, alvorens daarop te statueren, het advies van onderscheiden kamers van koophandel heeft gevraagd. Men gelooft niet dat dit advies gunstig zal zijn, en zelfs ook dan nog twijfelt men zeer of het gouvernement de hand zal willen leenen aan het tot stand brengen van eene inrigting, die hoofdzakelijk tot het overbrengen van koersen van de Londensche beurs zal dienen en die dus bestemd is aan eenige enkelen overgroote winsten ten koste van alle overigen te verzekeren. Het aanbrengen van koersen en tijdingen door middel van koeriers en duiven kan eene regering natuurlijkerwijze niet tegengaan, en buitendien staat die weg open voor ieder, die zich de daartoe benoodigde kosten wil getroosten. Maar het overbrengen dier berigten met telegrafen, waartoe eerst vergunning van het bestuur moet worden gevraagd, is iets, dat door ons gouvernement, ook in het belang der openbare zedelijkheid, niet kan werden gedoogd.

FRANKRIJK.

PARIJS, 27 *Julij.*

De *Messager* (die even als de *Constitutionnel* geheel onder den invloed van het tegenwoordige ministerie wordt geschreven), beschuldigt Lord Palmerston van Engeland buiten den aan hetzelve eigen weg geworpen te hebben. Het is de eigenliefde van Lord Palmerston, die alles gedaan of liever alles belet heeft. Om de eigenliefde van dien onvoorzigtigen minister te bevredigen, schijnt niets minder dan een algemeene oorlog noodig te zijn. Het kabinet van St. James steekt den brand in het kruid; het verbreekt, zonder redelijken grond, dien kostbaren vrede, die sedert tien jaren aan Europa zoo vele opofferingen heeft gekost. Wat zal daarvan de Engelsche natie zeggen, die van den koophandel leeft en slechts vrede ademt? De *Messager* beschouwt als onmogelijk, dat de Fransche regering niet met waardigheid en geestkracht de kennisgeving van Lord Palmerston zou hebben beantwoord. Hij laat regt wedervaren aan de loijale en van alle achterhoudendheid ontdane handelwijze, die door het kabinet in deze zaak is gehouden. Het ministerie, zegt hij, heeft Mehemed Ali teruggehouden en vredelievenden raad aan de mogendheden gegeven; het had ten doel om den Sultan door den vasal, en den vasal door den Sultan te versterken; groote gebeurtenissen zullen thans in het Oosten voorvallen Frankrijk heeft dezelve niet uitgelokt, maar daarom mag het zich niet onverhoeds laten verrassen. Het is niet genoeg, krachtige taal in de diplomatische nota's te voeren, men moet op alle gebeurlijkheden gevat zijn. Engeland vermeerdert zijne wapeningen; de onze mogen dus niet stationnair blijven. Wij verlangen geenszins den oorlog, maar wij vreezen dien nog minder, en Frankrijk bezit de middelen om dien oorlog zoo uitgestrekt, zoo hevig en zoo langdurig als men wil, te voeren. Twee honderd millioen frs. zijn voor rekening der schatkist, in de kelders der bank gedeponeerd; ziedaar dus reeds de kosten voor de eerste toebereidselen tot den veldtogt gevonden. Door de werking der amortisatie-kas te schorsen en door ieder jaar voor 200 millioen francs bosschen te koopen, zouden wij onze geldmiddelen met 300 millioen frs. en ons leger met driemaal honderd duizend man kunnen vermeerderen. Geen land, Frankrijk alleen uitgezonderd, is in staat oorlog te voeren zonder nieuwe leening; wij kunnen denzelven tien jaren volhouden zonder tot het krediet onze toevlugt te nemen — Het is goed dit te herinneren aan hen, die zich onze vrienden noemen, alsmede aan hen, die den moed hebben zich tot onze vijanden te verklaren. De omstandigheden vereischen eene spoedig werkende en beslissende politiek. De Engelsche vloot heeft hare instructien; de onze moet dus teruggeroepen, of aan den admiraal Lalande moet magtiging gezonden worden om te handelen. Ons leger bestaat thans slechts uit

310,000 man; aarzelen wij niet om hetzelve tot 500,000 man te brengen. Het gouvernement moet paarden aankoopen, onze vestigen versterken, de tuighuizen voorzien, stoomvaartuigen bouwen, en de nationale garde alsmede de reserve des legers organiseren. Maar men gebruike daartoe geenen penning van de voor openbare werken bestemde fondsen; het leger zal spoorwegen aanleggen, in afwachting dat men hetzelve naar de grenzen roepe. Groote vereenigingen van manschappen worden door ledigheid gedemoraliseerd. Men heeft Frankrijk willen afzonderen. Welaan! dan zullen wij afgezonderd onzen weg gaan, en wij zullen zien wat het Europa der koningen daarbij zal winnen. De afzondering van Frankrijk aan het hoofd der volkeren. Wij hebben, God zij dank, nog beginselen, geld, soldaten en geschut. En ziedaar genoeg om Europa in opstand te brengen en deszelfs lotbestemming te veranderen.

Den 28sten Julij.

Het nieuwe voorval der Oostersche kwestie kan ernstige gevolgen hebben. Beschouwt men den staat van zaken met oplettendheid, alsdan zal men zelf de rol ontdekken, welke in deze geheel nieuwe omstandigheden aan Frankrijk toekomt. Reeds sedert verscheidene maanden onderhandelde de Russische gezant, de Heer von Brunow, te Londen, om deze groote twistzaak uitsluitend ten voordeele van zijn gouvernement en van de Britsche staatkunde te doen uitloopen, doch zijne ontwerpen waren verijdeld, zijne voorslagen afgewezen en men had reden om te onderstellen, dat het Engelsche kabinet, hetwelk luide verklaarde bondgenoot van het Fransche gouvernement te wezen, niets zoude doen buiten de medewerking van Frankrijk. Ten gevolge van eene onbegrijpelijke verandering van denkbeelden heeft Lord Palmerston zich vereenigd met de voorslagen van den Russischen zendeling, en tusschen de vier mogendheden, met uitzondering van Frankrijk, schijnt een traktaat te zijn gesloten. Deze vier mogendheden zijn Engeland, Rusland, Oostenrijk en Pruisen. Dit traktaat alzoo door de vertegenwoordigers dier mogendheden onderteekend zijnde, moet men hetzelve nog slechts doen ratificeeren en het is te verwachten dat Oostenrijk en Pruisen zullen weigeren, hunne bekrachtiging daaraan te hechten. Het is te begrijpen, dat Rusland en Groot-brittannië door hun belang worden gedreven, om een of- en defensief verbond te sluiten, ten einde de Oostersche kwestie in hun voordeel tot een einde te brengen. Daar Rusland sints zoo lang op Konstantinopel vlamt en Engeland meester van den koophandel der gansche wereld wenscht te worden, welk voordeel zouden Oostenrijk en Pruisen uit de vergrooting van die twee mogendheden trekken? Zal Oostenrijk geruster en sterker zijn, wanneer de Russische keizer meester is van den Bosporus? Zal Pruissen voordeel ontleenen uit een traktaak, hetwelk in zekeren zin het wereldgezag aan de eerzucht van Engeland en Rusland zoude overleveren? Waarlijk niet; Oostenrijk vooral heeft het grootste belang er bij om zich met al deszelfs kracht te verzetten tegen de uitbreiding der Russische heerschappij, en de Heer Metternich is te geslepen, is te zeer een vriend van zijn land, dan dat hij vrijwillig, en blijmoedig zoude medewerken tot den staatkundigen zelfmoord van Oostenrijk. Zelfs wanneer het traktaat door de vier mogendheden ware geratificeerd, zouden evenwel deszelfs bepalingen, die nog niet eenmaal bekend zijn, nimmer ten uitvoer kunnen worden gelegd, zonder de medewerking van Frankrijk. Een groote staat wordt niet met eene pennenstreek van de wereldkaart uitgewischt. Lord Palmerston bezit in geenen deele de goedkeuring des Engelschen volks, hetwelk reeds bij voorbaat al de rampen, die, in geval van eenen oorlog, over Engeland kunnen komen, op hem werpt; het bestaan zelfs van het Whigkabinet is door dezen verkeerden stap in gevaar gebragt. De rol van Frankrijk is vooruit afgebakend; het zal deszelfs regten weten te doen eerbiedigen, en zal toonen, moet dit zijn, dat deszelfs degen nog altijd met dezelfde zwaarte weegt in de Europesche schaal. Frankrijk heeft niets te duchten van het gewapende Europa; het heeft daarvan reeds het bewijs geleverd en zoude dit andermaal leveren, wierd zulks vereischt. Het Fransche kabinet zoekt den oorlog niet; gedurende tien jaren heeft het aan Europa deszelfs gematigheid getoond, maar die gematigheid zal niet ontaarden in zwakheid. Overigens zou de openbare meening, die zich bij het vermoeden van de minste nationale beleediging verheft, het kabinet dwingen tegen over de Europesche Mogendheden eene krijgshaftige houding aan te nemen, indien het al ongeneigd mogt wezen, om krachtdadige middelen te bezigen, ten einde zich regt te laten wedervaren. Men zoude in dat geval zien, wie bij den algemeenen oorlogsbrand het meeste kwam te verliezen. Wij hopen intusschen, dat het niet tot zulk uiterste zal komen. Wij kunnen niet gelooven, dat de Engelsche vloot, de Oostenrijksche vlag op sleeptouw hebbende, in het zeer waarschijnlijke geval, dat Mehemed-Ali zich tegen de bevelen der vier mogendheden verzet, de kusten van Egypte en Syrie zal gaan blokkeren. Wat er ook gebeure, Frankrijk zal terstond eene ontzagwekkende gewapende neutraliteit aannemen, en deze houding zal ongetwijfeld toereikend wezen om plannen te verijdelen, wier vervulling voor de mogendheden zelven verderfelijk konde worden. Ware zulks niet het geval, alsdan zoude men, wij herhalen het, Frankrijk volkomen gereed vinden; deszelfs materiele kracht evenaar deszelfs morele sterkte. Niets zoude het zelve ontbreken, zegt een goed onderrigt blad, de *Constitutionnel*, om deszelfs geschonden regt te handhaven; geld, volk en heldendeugd, alles is aanwezig.

S P A N J E.

Barcelona, 19 *Julij.*

Gisteren namiddag ten 2 ure had eene conferentie plaats tusschen de Koningin en Espartero. H. M. weigerde de demissie van Espartero aan te nemen, doch verklaarde tevens niet te bewilligen in het ontslaan van haar ministerie en het ontbinden der Cortes. Espartero verliet misnoegd de Koningin en gaf aan zijnen staf bevel om te vertrekken, zijnde hij voornemens ook zelf zich spoedig naar Sanz, een dorp op een uur afstands van Barcelona, te begeven.

Naauwelijks had men in de stad de lucht van dit voornemen des generaals, of de gisting onder de gemoederen werd algemeen, en den geheelen namiddag zag men zich allerwege groepen vormen, die echter eerst des avonds een meer dreigend aanzien begonnen te vertoonen. De generaal van Halen liet echter geenerlei poging doen om die zamenscholingen uiteen te drijven, hoewel de muiters niet gewapend waren en slechts dikke stokken droegen. Ten 11 ure des avonds doorkruisten eenige patrouilles de stad, doch ook deze zagen spoedig van dit gevaarlijke werk af, hetwelk bereids het leven aan eenen officier en eenen soldaat had gekost.

Omtrent middernacht waren alle troepen in de kazernen teruggetrokken en de zaken dreigden nu een zeer ernstig aanzien te zullen bekomen, toen Espartero zijn hôtel verliet en, gevolgd door juichenden menigte zich tot de Koningin begaf en haar formeel verklaarde dat het nog tijd was, de bloedigste gebeurtenissen te voorkomen. De Koningin, verschrikt, bewilligde nu in het ontslaan van hare ministers, waarvan drie haar naar Barcelona gevolgd waren. Ten half twee ure dezen ochtend begaf zich daarop de gemelde generaal Espartero naar den stedelijken raad, die den ganschen nacht was vergaderd gebleven, bewilligde in de wapening van twee bataljons der nationale garde, ging op onderschdide punten der stad tot het volk spreken, en ten vier ure dezen ochtend was alles tot de orde teruggekeerd. Eene soort van panischen schrik heeft zich echter van een gedeelte der bevolking meester gemaakt en vele gegoede ingezetenen hebben paspoorten gevraagd. Ook de ontslagene ministers achtten zich niet in veiligheid op het paleis en hebben een onderkomen bij den Franschen consul gevraagd en bekomen.

ADVERTISSEMENTEN.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.